

ifjúságunk könyveit, filmjeit.
 Ránk mutatnak: nézd csak,
 illegitim korokban éltek ők,
 és mi restelkedve hagyjuk sorsára
 a még talán megmenthetőt.
 Elnémulásunk ideje érkezett el?
 Mások beszélnek helyettünk, legalábbis így hiszik,
 míg lengetik, lengetik hajnalkorú diktátorok
 markáns színű zászlait.

Gellén-Miklós Gábor

INDIÁN NEVEM

A *Facebook* fantázianévvel ellátott közösségi oldalon egyik ismerősöm felületén egy érdekesnek tűnő játékra lettem figyelmes: *Mi az indián neved?* Az utasítások pontos és eredményes végrehajtása után eljutottam a kívánt oldalra, majd a program (az indián törzsfőnök) gondolkozott egy keveset, és a képernyőn olvashatóvá vált az én úgynevezett indián nevem: *Szomorú árnyék*. Noha egy másodpercig sem vettem komolyan ezt a szolgáltatást, inkább valamiféle természetes és nyugodtan mondhatjuk, gyermeki kíváncsiság hajtott, ám abban a pillanatban, mikor megpillantottam és értelmeztem a fent nevezett szintagmát, enyhe szédülés fogott el. Fizikai tünetekkel járó döbbenet. Kiszáradt a szám. Eszembe jutott egyik réges-régi versem (*Működőképes vállalkozás*) zárzata: „árnyék, / akit egy árnyék takar”. Persze sikeresen abszolváltam én a budapesti bölcsészkaron, a kiváló Kulcsár Szabó Ernő professzor úr óráin a korszerű tételt, miszerint a versben beszélő lírai ént semmi esetre se azonosítsuk az életrajzi szerzővel (ebben az esetben velem), az irodalmi szöveg csupán fikció, amelynek semmi köze a valósághoz. De ennek itt volt. A homályból (árnyékból?) újra felbukkant ez a baljóslatú metafora, mintha létezne egy nálam hatalmasabb, de számomra tökéletesen ismeretlen hatalom, amelyet magasztosabb versek sorsnak neveznek, és megint figyelmeztetne: „Ne remélj szikrázó napsütést, életed egén szomorú árnyék uralkodik, a fény elkerül, kedvenc növényed

legyen a moha.” Ekkor jelent meg a felirat a monitoron, amely közölte, hogy a program meghaladta az időkeretet, ezért most kilép önmagából. Hagytam. Hiába is klikkelek, számomra örökre elveszett a kijelentkezés öröme.

Lázár Júlia

A HUSZADIK NAPON

ha pálmafákat képzelünk köréjük
a pokróc és a sapka disszonáns
körben nyugszékek inkább a varázshegy
de regényhez egyetlen kép kevés
és settembrini nem mutat irányt
a habszivacsra állj húsz napja fáznak
a termoszkban tea és leves
kartondobozból épült asztalon
ágálhatna a filozófia
de üveg mögül figyelnek az örök
számolnak minket a kapu lezárva
hányan vannak harmincan negyvenen
felénk jönnek a fekete ruhások
sápadt férfi mozdul *a kamerákat*
vedd őket visszamentek meleg sót
hoznak *nyugdíj nincs mindenem a négy*
gyerek az ujjam nem mozog vidékről
mosolyogva összesöprik a csikket
senki vagyok civil lakókocsit hoztam
és aggregátort mindennap jövők
most nyugalom a nő fáradt szemén
álom ül és nem kétségbeesés
várja otthon egy négyéves gyerek
aki nem eszik három hét után
legalább képzeljük a pálmafákat
gyerekek jönnek karonülő is
komoly veszélynek teszi ki magát
mert esztelenül fordult ez a század
és menetel bőszen visszafelé
aki csak sztrájkőrnek jön, az ehét
a sót a kabát alá tedd szorítsd
kevés ez mégis a csöndkupalának